

JUNÁCKÁ VYHLÍDKA

V roce 1966 našel Jiří „Kamzík“ Flousek ve skalách nedaleko Oberfořtova (Pánova) kříže starou, zapomenutou vyhlídku. Padlo rozhodnutí znovu ji zpřístupnit veřejnosti.

Stalo se tak v sobotu 5. listopadu 1966, kdy byla upravena přístupová cesta a osazena břevna kolem vyhlídky. Na výletech na jaře roku 1967 přibyla schránka na zápisník, dřevěná deska s nápisem Junácká vyhlídka a vlajky na skále (které byly obnoveny v roce 2007 při příležitosti stého výročí založení skautingu). V té době byl skauting v Čechách zakázaný, v roce 1968 ho povolili a 24. března roku 1968 sem Kamzík přivedl první skutečný skautský výlet.

V roce 1969 25. května byl u Oberfořtova kříže sraz skautů od Náchoda po Broumov. A na Junácké vyhlídce byla beseda s bratrem Plajnerem, náčelníkem Junáka.

Pak opět přišla doba, kdy bylo možné být skautem jen v skrytu duše. A tady na Junácké vyhlídce se scházeli ti nejvěrnější – vždy na Silvestra.

Následující zastavení jsou vzpomínkou na ty, kteří se snažili držet skautské stezky i v době zákazu.

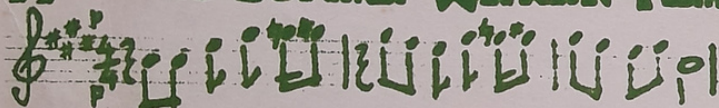
**LISTINA
LĚTA
1970
JUNÁKŮ
SKAŮTEK
NÁCHODSKA**

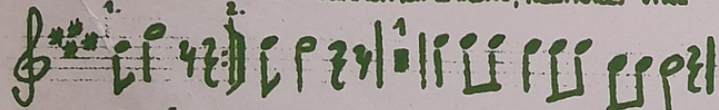
ZELENÁ STEZKA

PÍSEŇ SLIBOVÉHO OHNĚ

95. ODDÍLU JUNÁKA WAKAN-PRAHA

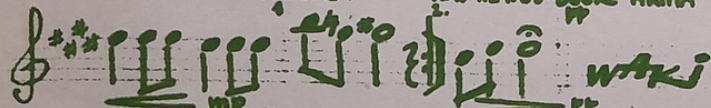
STEZKOU ZELENOU K MODRÁVÝM OBZORŮM VZNEŠENÝCH CÍLŮ
JDI ZA OZVĚNOU JUNÁCKÝCH ZÁKONŮ, NEZTRÁCEJ VÍRU

JDI DÁL,

JDI DÁL!

TVÁ STOPA AŽ JE PŘÍMA
NAD HLAVOU BOUŘE HRÁMA

I KDYBY DO TVÁŘE VÍTR VÁL,
NA STEZCE JEN SILNÝ

VYTRVÁ.

ŠÍPOVA VÝZVA

STEZKOU ZELENOU K MODRÁVÝM OBZORŮM
VZNEŠENÝCH CÍLŮ JDI DÁL,
JDI ZA OZVĚNOU JUNÁCKÝCH ZÁKONŮ
NEZTRÁCEJ VÍRU, JDI DÁL!

HVĚZDA SVĚDOMÍ KROKY TVÉ POVEDE,
JENOM CHTÍT A JÍT DÁL
NIC NÁS NEZLOMÍ, SE STOPY NESVEDE.
NEZRADIT A JÍT DÁL!

NÁM VEPSAL DO ZNAKU SVÝM ČISTÝM PLAMENEM
SLIBOVÝ OHŇ: JÍT DÁL,
JÍT STEZKOU JUNÁKŮ MÝ NEZAPOMENEM,
TY NEZAPOMEN JÍT DÁL!

TVÁ STOPA AŽ JE PŘÍMA
I KDYBY DO TVÁŘE VÍTR VÁL
NAD HLAVOU BOUŘE KDYZ HRÁMA
NA STEZCE JEN SILNÝ VYTRVÁ!

**HVĚZDA
SVĚDOMÍ
KROKY
TVÉ
POVEDE,
JENOM
CHTÍT
A
JÍT
DÁL
NIC
NÁS
NEZLOMÍ
SE
STOPY
NESVEDE.
NEZRADIT
A
JÍT
DÁL!**

Najdeš Šíпову výzvu, která vybízí k další činnosti i v období zákazu?

JIŘÍ FLOUSEK - KAMZÍK

1922-2008

SKAUTEM SE STAL NA PŘELOMU LET 1929-1930. ZAŘAZEN BYL V DRUŽINĚ KAMZÍKŮ (ODTUD ASI I JEHO POZDĚJŠÍ SKAUTSKÁ PŘEZDÍVKA). V LETECH 1947-1948 BYL TAJEMNÍKEM HRONOVSKÉHO STŘEDISKA. V ROCE 1948 PŘIŠEL JIŽ DRUHÝ ZÁKAZ ČINNOSTI JUNÁKA.

KAMZÍK POKRAČOVAL VE VÝCHOVĚ DĚTÍ VE SKAUTSKÉM DUCHU V TURISTICKÉM ODDÍLE. MĚL ZÁSLUHU I NA ZALOŽENÍ TOM - TURISTICKÉHO ODDÍLU MLÁDEŽE, KTERÝ VEDL AŽ DO ROKU 1968, KDY SE OPĚT MOHL PŘIHLÁSIT S CELÝM ODDÍLEM KE SKAUTSKÉMU HNUTÍ.

V ROCE 1966 JEŠTĚ S TURISTY OPRAVILI VYHLÍDKU V BROUMOVSKÝCH STĚNÁCH, KTEROU DNES ZNÁME JAKO JUNÁCKOU VYHLÍDKU. OBNOVA JUNÁKA TRVALA JEN DVA ROKY. V ROCE 1970 KOMUNISTÉ SKAUTING OPĚT ZAKÁZALI. KAMZÍK S BRATREM ŠÍPEM - JIŘÍM ŠIMÁNĚM SE DÁL SCHÁZELI A ORGANIZOVALI SETKÁNÍ SKAUTŮ. JEDNO Z NEJVĚTŠÍCH BYLO NA JUNÁCKÉ VYHLÍDCE V ROCE 1972 NA SILVESTRA. POTÉ ZAČLY REPRESY ZE STRANY STÁTU A VYSLÝCHÁNÍ SKAUTŮ STÁTNÍ BEZPEČNOSTÍ.

KAMZÍK ZŮSTAL VĚRNÝ MYŠLENKÁM SKAUTINGU I V DOBÁCH ZÁKAZU. VĚNOVAL SE SBĚRATELSTVÍ A FILATELIÍ, VEDL DĚTSKÝ FILATELISTICKÝ KROUŽEK, ALE I TEN MU ZAKÁZALI.

HNED PO SAMETOVÉ REVOLUCI V ROCE 1989 SE KAMZÍK ZAPOJIL DO DALŠÍ OBNOVY JUNÁKA. V OKRESE NÁCHOD SEZNAMOVAL S VÝSLEDKY PROSINCOVÉHO JUNÁCKÉHO SNĚMU. V LEDNU 1990 BYL ZVOLEN MÍSTOPŘEDSEDOU OKRESNÍ RADY JUNÁKA NÁCHOD. A PLNĚ SE ZAPOJUJE DO OBNOVY STŘEDISKA HRONOV. PODÍLÍ SE NA VÝCHOVNÝCH KURZECH, NA PŘÍPRAVĚ TÁBORŮ. JE ZPRAVODAJEM OLDSKAUTŮ.

V ROCE 1999 VYDAL VLASTNÍM NÁKLADEM SVOU KNIHU KRONIKA HRONOVSKÉHO SKAUTINGU.

OSLAVIL BY 100 LET

2

JIŘÍ FLOUSEK - KAMZÍK

Úryvek z Kroniky Hronovského skautingu

Na silvestrovské setkání roku 1972 jsme se chystali pozvat asi 52 bratří a věnovat jim pěkné linoryty. Ty vyhotovil bratr Marabu a Miki. Bratr Šíp pozvánkami sezval asi sto lidí z našich řas a pak na pochodu na Vyhlídku se sešlo kolem 250 lidí, a i když kartiček bylo hodně, nestačily. Na stezku toho silvestrovského dne přišli jak skauti z celého kraje, tak i zástupci SOS vesniček, také z Prahy a Brna. Byli tam i rodinní příslušníci. Mezi účastníky se vloudili i jiní lidé – nastrčení z StB. Pro dokumentaci se také fotilo, a to na obou stranách. Na tomto setkání při malém ohničku promluvil bratr Šíp.

Vzpomínal na minulé a věřil, že se ještě dočkáme zlepšení.

Přišlo jaro 1973 a s ním i malé překvapení. V Teplicích při náhodném vyšetřování u br. Medvěda přišli na kroniku, ve které byl odsouzen vstup cizích vojsk a kde byli podpisy Kamzíka a Šípa. Pak to šlo ráz na ráz. A tak Flousek a Šimáně byli hned mezi prvními, které vyslychali. Znali přezdívky, jména ne a chtěli jména, vyhrožovali, strašili.

Chtěli vědět kde se ještě scházíme, nenápadně mi předložili zvětšenou fotografii z Vyhlídky a chtěli vědět jména těch, které mi ukazovali. Říkal jsem přezdívky, a nebo neznám, přezdívky znali, ty nechtěli. Hlavně je zajímala kartička s podpisy, která kolovala na Vyhlídce 31.12.1972. Tvrdili, že vědí, že ji mám. Zapíral jsem, že o ni nevím. Po třech hodinách výslechu v zakouřené místnosti hronovského SNB mi řekli: „Chceme hlavně kartičku“ Ve 12:00 toho dne mě s podmínkou, že ji do 15:00 v obálce doručím, velmi vyčerpaného propustili. Přišel jsem domů a začal v koupelně pálit, ale ne dlouho, a pak ukryvat. Kartičku jsem měl skutečně já. Ale měl jsem i jednu čistou bez podpisů.

Byl na ní linoryt v rámečku a hned pod ním podpis (přezdívka Miki), student a číslo, kolik vyrobeno. To nesmějí dostat, a tak jsem vzal nůžky a kartičku zmenšil o ono jméno. Když jsem všechno poukryval, donesl jsem jim v obálce tu čistou kartičku. Obálku rozlepili a řekli, že to není ta správná. Trval jsem na tom, že jinou nemám, a tak mě propustili.

Bratr Jiří Šimáně – Šíp byl na tom ale hůře. Opakované mnohahodinové výslechy, domovní prohlídka, zajištění, pronásledování. Po několika měsících byl případ uzavřen a on nařčen jako vedoucí ilegální skupiny s krycím jménem Tichý mokasín, pracující od roku 1945 proti nynějšímu režimu. Podle dopisů, které jsem dostával a chodily mi rozlepené, jsem poznal, že jsem hlídán, a tak jsem omezil korespondenci a na některá místa jsem oznámil, aby mi zatím nepsali. Silvestrovský pochod na stezku byl zakázán všem, ale Šípovi a Kamzíkově obzvlášť.

JIŘÍ FLOUSEK - KAMZÍK

Úryvek z Kroniky Hronovského skautingu

Báseň, která vznikla k 31.12.1973, kdy měl zakázáno jít na vyhlídku.

K 31. prosinci 1973

Celý rok se těším – na den poslední
nemohu se dočkat – až se rozední.

Stopy vedou stezkou – která přede mnou je tam
kde mne ticho a klid čeká a kde nejsem sám.

Kde ze srdci tryskají vzpomínky na krásné mládí
kdy pod svým praporem jsme chodili vždy rádi.

Kdy hlas té naší polnice nás do přírody volal – ven
a každý z nás – byl – vždycky – připraven.

Také teď přišel - v roce ten den poslední
zavírám oči a nesmím vidět, až se rozední.

Mé kroky půjdou v duchu do těch míst
kam tolik, tolik let – přírodu chodím čist.

Kde krásný je pohled – v české pomezí
kde čistota myšlenek nezná mezí.

Do těch skal vzkřikne každý – jedním dechem
mám rád svou vlast a budu vždycky – Čechem.

Vše mne tam táhne a jako vždy svádí
však čistota myšlenek – uvnitř mi radí.

Nesmíš tam jít – ne v tento den.
neb ublížit nechci – bratři – Vám – všem...

Kamzík 12/73

JIŘÍ ŠIMÁNĚ - ŠÍP

24.1. 1926- 11.11. 1975

Byl okresním velitelem Junáka na Náchodsku v době 1945-1948, a také v letech 1968-1970. Byl skautem od 11 let a učitel neslyšících dětí. Jeho mottem bylo: „*Vždycky mít čistý štít, nevzdat se a neznat*“. Být pravdomluvný podle skautského zákona pro něj neznamenovalo jen mluvit pravdu, ale také **HÁJIT PRAVDU**.

Jiří Šimáně se narodil v Praze. Jeho otec coby státní policejní úředník byl často služebně přeložen po městech naší republiky, později roku 1937 se rodina přistěhovala do Náchoda. Zde Jiří vstoupil do Junáka. Od té doby cítil, že skauting je jeho život, přátelství, které zde našel mu velmi pomohlo v těžkých chvílích, neboť v jeho 9 letech mu zemřela maminka. Později vystudoval Učitelství v Chrudimi a postupně učil na mnoha školách na Náchodsku. Po druhé světové válce, s obnovou Junáka, se stal Okresním velitelem Junáka na Náchodsku. **S nástupem komunismu v roce 1948 byl však Junák zakázán, Jiří se téhož roku oženil s kolegyní učitelkou Vlastou/s junáckou přezdívkou Vlaštovka/.** Nadále propagoval junácké ideály, proto byl r.1951, kdy vyučoval na Bohdašíně, zbaven místa učitele a na celých 9 let byl odsouzen k práci s lopatou, krumpáčem např. na přivaděči k nádrži Rozkoš, a k práci v barvírně. V roce 1957 v dopise řediteli ZŠ v České Skalici **obhajoval metodiku junáctví nad nečinností pionýrů, na to po výsleších byl Lidovým soudem v Náchodě odsouzen za trestní čin „Hanobení republiky“.**

Později po prezidentské amnestii mohl spolu s manželkou Vlastou učit na ZŠ pro neslyšící děti na Hoříčkách. Společně vystudovali speciální defektologii a logopedii. Práce s dětmi byla jeho velikou láskou. Plně se opět věnoval pedagogické činnosti, vedl tábory epileptických dětí. V době nesvobody v 60 letech byl spoluautorem a velkým organizátorem tzv. Mikrokolektivů/ kdy čtenářské kolektivy plní úkoly dle metodiky skautingu/ po celé republice, později tzv. Robinsonových družin a dalších seskupení. Stal se brzy tzv. „Stovkařem“, kdy si dopisoval s více než stovkou skupin dětí z celého Československa.

Stránky rodiny Šimáně
www.simane.zde.cz

3

JIŘÍ ŠIMÁNĚ - ŠÍP

Po obnově Junáka v roce 1968 tyto skupiny byly mezi prvními zakládajícími oddíly Junáka v republice. Ideály junáctví byly pro něj nejvyšší metou, byl opět zvolen do funkce okresního velitele na Náchodsku. Byl pohotový mluvčí s výborným řečnickým nadáním. Spolupracoval s redakcí časopisu Skaut-Junák, s tábornickou unií „Tramp“, v ochraně přírody „Tisu“, s Červeným křížem, Gong, psal do okresních i krajských novin, atd. Tématem článků byly děti a skauting.

Po srpnové okupaci r. 1968 okamžitě píše protestní letáky, šíří protistátní letáky od jiných skautů, např. Nepokořená svoboda, letáky dál kopíruje na cyklostylu, distribuuje po České Skalici, Náchodsku a v Praze. /Tato jeho protistátní činnost končí až s jeho smrtí r. 1975/.

Po zákazu Junácké organizace r. 1970 pokračoval v aktivní protirežimní činnosti, organizoval junácké akce, společné pochody, pravidelné Silvestrovské setkání nejen na Junácké vyhlídce. Zorganizoval a vedl velice obtížné tábory pro neslyšící z celé republiky, kdy byl táborový program v duchu skautingu speciálně upraven pro neslyšící táborníky. Vše s velkým ohlasem dětí a rodičů. Pořádal výstavy výtvarných prací neslyšících dětí po celé republice.

Junácké Silvestrovské setkání r.1972 bylo nejpočetnější, zde Jiří měl obsáhlé povídání o dosavadní - již ilegální činnosti skautů. Toto setkání však mělo velké důsledky/ výslechy na STB, represálie, postihy/ pro mnoho účastníků.

Od r. 1970 byl Jiří soustavně sledován, fotografován, jak agenti STB, tak občany České Skalice. Jeho spis STB má přes 440 stran. Bylo napsáno několik štvavých, lživých článků v okresních novinách o Jiřím, kdy byl popisován jako zločinec, který „...manipuloval s těmi nejbezbrannějšími- dětmi, zaváděl je do světa falešných představ o 20 miliónech dětí v mírovém soužití pod velkým skautským kloboukem...“, atd.

V červnu r. 1973 byl za soustavnou ilegální junáckou činnost vyhozen ze školství podruhé. Jeho posledním zaměstnáním byla Miskolezská cihelna. Zde pracoval jako noční topič, kdy v kotelně v noci také zemřel v pouhých 49 letech.

JIŘÍ ŠIMÁNĚ - ŠÍP

Řádné plné rehabilitace se dočkal až po Sametové revoluci. Junácké středisko v České Skalici, kde Jiří Šimáně bydlel, nese ve svém názvu jeho jméno.

V roce 2013 byl odhalen u Městského úřadu v České Skalici POMNÍK učitele a skauta Jiřího Šimáně. Téhož roku mu bylo uděleno ČESTNÉ OBČANSTVÍ MĚSTA ČESKÁ SKALICE.

V listopadu 2022 mu ministryně obrany Mgr. Jana Černochová udělila Osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu in memoriam. Skaut Jiří Šimáně i přes celou totalitu DOKÁZAL JÍT STEZKOU VĚRNÝCH, nikdy z této cesty neuhnul, měl v sobě velkou statečnost a víru v junáckou myšlenku, věřil, že jednou propojí skauty po celém světě.

Navzdory nepřekonatelné komunistické zvlí, vykonal mnoho krásných skutků, které zůstanou i našich srdcích.

Šíp a R. Plajner na setkání u Pánova kříže 1969

Stránky rodiny Šimáně
www.simane.zde.cz

OTÁZKY NA ZAMYŠLENÍ

1. Vážíš si toho, že jsi skaut na tolik, že by ses k Junáku hlásil i v dobách zákazu?
2. Kdyby si byl v této době vedoucím, vedl by si svojí skautskou družinku i za cenu ohrožení své vlastní rodiny?
3. Jak moc by ovlivnil zákaz skautu tvůj život?
4. Měl by jsi odvalu vypravit se na skautské setkání - třeba sem na Junáckou vyhlídku?
5. Máš také nějaké své životní motto?

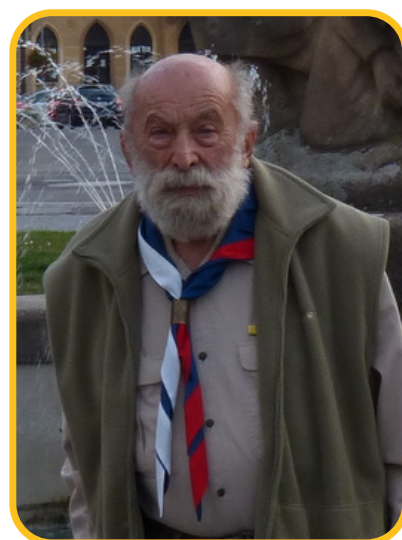

Šíp - Junácká vyhlídka rok 1972

VZPOMÍNKA NA JUNÁCKOU VYHLÍDKU 1972

Svatopluk Němeček - Svaťa

Také v roce 1972 jsem byl účastníkem silvestrovského setkání. Vedoucí oddílů našeho, a nejen našeho okresu propagovali toto setkání. Musím podotknout, že to už bylo v době zákazu naší činnosti. Přesto se skauti na Junácké vyhlídce scházeli. Pokud si vzpomínám, z našeho střediska Jaroměř, jsme jeli dvěma plně obsazenými auty. Naše pěší putování na Junáckou vyhlídku jsme začali na Slavném.

Po příchodu na vyhlídku jsem se pozdravil se skauty a skautkami z našeho okresu a nejen našeho okresu. Velmi přátelské bylo přivítání s bratrem Šípem. Během setkání jsme se každý podepsali do zápisníku, který byl uložen v kovové schránce na vyhlídce. Dále měl možnost se každý podepsat na kartičku Stezkou věrných, kterou připravil bratr Kamzík.

Před vchodem na vyhlídku byl zapálen oheň a zpívala se Skautská hymna. Bratr Šíp zde pak pronesl k všem zúčastněným slova podpory a vzpomínku na bratra Plajnera. Dále poděkoval všem za účast. Následně jsme diskutovali a vzpomínali v menších skupinkách na naše tříleté skautování. Bylo pořízeno i několik fotografií.

V následujícím roce 1973 jsem byl dvakrát vyslýchán příslušníky STB v Náchodě abych podal informaci o našem setkání a činnosti skautů v Jaroměři. Jejich otázky byly směřovány na písemnosti, kroniky a vlajky kde jsou. Zvláště pak se zajímali o slova bratra Šípa. Při výslechu jsem mluvil o tom, že br. Šíp vzpomněl o úmrtí mé dcery a já pak odešel od ohně a další jsem neslyšel. (je jasné že u ohně jsem byl celou dobu, ale toto vysvětlení jim stačilo).

Toto jsou mé vzpomínky na rok 1972-73 pokud mi paměť dovolí. (89)
Za středisko Jaroměř Svatoopluk Němeček – Svaťa.

RUDOLF PROVAZNÍK - ŠEDÝ VLK

učitel, 6.1.1920 – 20.10.2003

zakladatel broumovského střediska Junáka v letech 1968 a 1990

Byl jedním z významných učitelů polického a broumovského regionu. Narodil se 6.1.1920 ve Zdelově, okr. Rychnov nad Kněžnou. Pocházel ze zemědělské rodiny. Jeho dětství, to byla vesnice Zdelov, Velká Čermná nad Orlicí, Šachov – písečná pole, borové lesy a milovaná Divoká Orlice. Později se rozhoduje pro povolání učitele, neboť chtěl ovlivňovat mládež. Jeho prvním učitelským místem byla v září 1945 Měšťanská škola v Polici nad Metují, odkud by přikázán na školu do Hlavňova, kde pověřen vedením školy. . 30.6.1951 zde končí a dle dislokačního rozhodnutí ONV Broumov odchází „na vlastní žádost“ na národní školu do Suchého dolu. V roce 1962 nastupuje ve škole Velká Ves u Broumova.

Jeho celoživotní láskou byl skauting. Již v Hlavňově založil skautský oddíl registrovaný pod střediskem Police n.Met., ten však neměl dlouhého trvání, kvůli zrušení skautingu v r.1949. Vedle učitelské činnosti měl i bohatou veřejně prospěšnou činnost. Fotografoval, dělal vlastivědné přednášky (kromě jiného i s F. A. Elstnerem), hrál a režíroval ochotnické divadlo, psal divadelní hry pro děti, maloval, publikoval v regionálním tisku. V šedesátých letech jezdí s dětmi tajně skautovat do Stradin na břehu Divoké Orlice. V roce 1968 obnovuje skauting v Broumově, po jeho opětovném zrušení v r.1970 se věnoval lukostřelbě, kam převedl skautské vedoucí ve víře, že změna režimu nevydrží. V době následné „normalizace“ byl kvůli působení v Junáku sesazen z místa ředitele na škole Velké Ves a byl přeložen na dvoutřídku v Božanově. Po jednom roce se vrací zpět do Broumova, kde učí až do odchodu do důchodu na prvním stupni ZŠ Hradební. V roce 1973 byl vyslýchán, neboť chořoval na každoroční sraz v Broumovských stěnách u Junácké vyhlídky.

V roce 1990 po sametové revoluci to byl opět on, kdo vzkřísil skauting v Broumově.
vního textu

Zdeněk Dopita - Duban vůdce 1. chlapeckého oddílu Náchod

- hovořil spolu se Šípem na setkání na Junácké vyhlídce v roce 1972, pozval všechny přítomné na setkání u pamětní desky táty Dvořáčka na 24.dubna

- pracoval v Tepně Náchod, kde za to že byl hrdým skautem, zažíval neustálou šikanu

Ing. Jindřich Bradna. vůdce střediska Náchod 1968-70 a 1990-93

V roce 1968 se podílel na obnově Junáka v Náchodě, přičemž byl zvolen vůdcem střediska. Jím byl až do nuceného rozpuštění v roce 1970. Za svou práci pro skauting byl během let tzv. normalizace vyhozen ze školství, načež pracoval v komunálních službách v Novém Městě nad Metují a v Náchodě.

Po sametové revoluci stál u obnovy Junáka, kde v letech 1990-1993 opět zastával funkci vůdce střediska.

Zdeněk Šolc - Cinda
vedoucí 1. oddílu Náchod, vůdce
střediska Náchod

Neustálá
šikana v
zaměstnání /
ČSD pak ČSAD/

Josef Hejnyš - Kari

1968-1970 vedl skautskou družinu v Machově
poté působil jako vedoucí TOM Skaláci
1990-2012 vedl skautské středisko Skaláci
Police nad Metují

V roce 1978 byl vedoucím tábora - kontrola SSM nám vytkla, že nám děti tykají, nelíbil se jim námět dobrodružné hry, lepší by prý byla partyzánská, zabavili nám táborové denní rozkazy...Když jsem si pak v říjnu pro ty rozkazy na výbor SSM šel, tak s nimi mlátil do stolu a řval na mě, že to je pro něj důkaz toho, co ještě po deseti letech normalizace je v tomhle státě možné. Dostali jsme se s touto kauzou až na ÚV KSČ. Ale o rok později jsme byli na stejném místě a zase jen s naším programem a byl klid. Bouřka odezněla a nic se dál nedělo.

KAREL PFEIFFER

Člen Novoměstského střediska v 2. polovině 40. let
a znovu od 25. března 2018

„Nejkrásnější ze všeho je svoboda. Já, když se ráno probudím a uvědomím si, že je svobodná doba, jsem šťastný.“, Karel na táboře 2021

Člen Novoměstského střediska v 2. polovině 50. let a znovu od 25. března 2018.

- 14.6.1936 nedaleko slovenských Mergacan (mapa)
- 1944 se přestěhoval (byl odsunut) do Nového Města nad Metují k matčiny rodičům.
- Pronásledován komunistickým režimem za aktivní nesouhlas.
- Od r. 1959 bydlel s manželkou v Suchém Dole.
- Organizoval mládež v tělovýchovných aktivitách.
- Věnuje se fotografii, amatérskému filmu, navrhoval a vyráběl odznáčky a medaile.
- V současnosti bydlí v Polici nad Metují, do bytu chodí po padesáti schodech. Ve třech patrech má strojírenské vybavení srovnatelné s menší fabrikou.
- Miluje přírodu, hlavně skály Policka a Broumova. V terénu utahá i turisty o 50 let mladší.

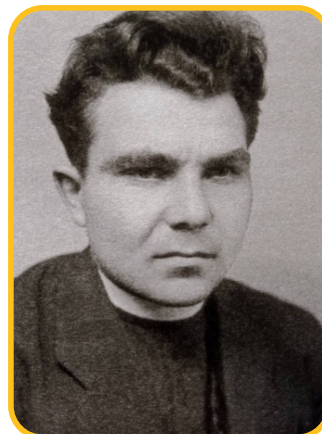
<https://www.pametnaroda.cz/cs/pfeiffer-karel-1936>

9

JAN PAZDERA

zakladatel 4. chlapeckého oddílu

**"Chceš-li být svoboden,
nesmíš se bát opravdové dřiny."**

V polovině 50. let kolem sebe Jenda Pazdera (kostelecký mladík) soustřeďovat skupinku místních ministrantů a začal pro ně pořádat schůzky a tábory dle skautského vzoru. Paradoxem je, že skautem sám nikdy předtím nebyl. Skautským oddílem však prošel jeho mladší bratr Antonín (Tonina), který mu také s prvním táborem pomáhal. Jan Pazdera (1928 - 2011) po 2. světové válce vstoupil do kněžského semináře v Hradci Králové, avšak v roce 1950 odmítl vstoupit do komunisty kontrolovaného semináře v Praze. Byl proto poslán k pomocným technickým praporům, . tzv. pétépákům či černým baronům, odkud se vrátil v roce 1954. Pracoval v manuálních profesích - v cihelně a v dolech. Díky bývalému faráři z Hoříček Janu Honců objevili romantické místo u Nesyté na Trutnovsku, kde uspořádal s již zmíněným bratrem Toninou první tábor pro asi 10 kluků. Od té doby vyráželi na každé prázdniny na tábor. Většinou měli stany postavené na více místech, aby to vypadalo, že k sobě nepatří. Jeden rok se tam objevila kontrola, která ve skutečnosti hledala pionýrský tábor v Husích krkách. Po prvních táborech v Nesyté se kluci z bezpečnostních důvodů začali jezdit jinam - na Šumavu, do Nízkých a Západních Tater. Tak byly položeny základy 4. chlapeckého oddílu. V roce 1968 nastoupil J. Pazdera do kněžského semináře, aby dokončil přerušena studia. Od roku 1972 byl Jenda Pazdera duchovním správcem farnosti v Dobřenicích. Jeho skauti za ním jezdili i nadále a vypomáhali mu s opravami kostelů. V roce 1990 využil svobodné poměry a ve své farnosti založil a vedl skautský oddíl.

Z jeho vzpomínek: Skautoval jsem dlouho v srdci a touhou. Až jednou tábor pod Zlámaným potokem, mi učaroval a vzal natolik dech, že jsem musel začít.... Nesytá a tamější dobrý lesní poznávali a kryli naše začátky mnoha ideálů, úsilí a těžkostí i malého umění. Byly těžké, ale těžší bylo v dobých vytrvat. A stejně nebyl ani jeden rok, aby se nějak netábořilo... " Život skauta ve víře se dovede mocně dotknout tajemných strun srdce a svědomí - ano, umí se mocně dotknout i tajemství života a smrti. Umí překonat fyzické i duševní bolesti, pomáhá řešit zákony v historii lidstva, které vznikly a stále vznikají od počátku všech hlubin a dálav volajících tisíciletí, a které ustanou posledním přivřením oka a také až slunce pohasne."